

TÖRÖK ARON

A MEGÚJULÓ ÉLET HIMNUSZA

Zsolt 104,30

Ha szép tavaszi napon egy magas hegycsúcsról nézünk bele a természetbe, Istennek magával ragadó, pompás virágoskertjébe, valami ki-magyarázhatatlan, felemelő érzés járja át egész lényünket. Érezzük, és csaknem látjuk, hogy milyen ütemben dobban a föld szíve s e dobbanástól hogy pattan a rügy, siet a patak, feszül az életáram, nő és újul meg minden. E mindent átható szent akarás és igyekevs közepette önkénytelenül dobban belénk valami rejtelmes erő hatására: ember, jöjj és lásd, érezd meg, hogy van valami szép és felemelő a te életedben! Jöjj, derüljön arcod és lelked, s tanuld meg, hogy az a láthatatlan szellem, mely téged alkotott, nemesebb és nagyobb, mint a legmerészebb, legmesszebbreszálló gondolatod! Jöjj és higgy az Ő jóságos szándékában, mert íme Ő veled van, átöleli, felvirágoztatja nemcsak egyéni életedet, de átöleli, felvirágoztatja környezetet, keze nyomán gyönyörűséges világa bontakozik ki, hogy „szébb legyen a föld és boldogabb rajta az élet“.

Onnan, a hegycsúcsról mintha más lenne mindennek nemcsak a színe, de tartalma, lényege is. Miért? Hiszen nem történt semmi különös, csak Valaki lehelletével megérintette az alvó természetet, parancsát zengte a világba s az — felébredve — színes álmokat mesél most nekünk.

„Valaki fehérbe, pirosba, sárgába öltöztette a fákat. / Valaki felicomázta a túskebokrokat is, / hogy évenként egyszer ők is szépek legyenek. / Valakinek gondja van, hogy zöldüljenek a vetések, / legyen csalán és gyöngyvirág, mézfű és bürök / s mindenek öltözzenek ünneplőbe. / /.../ Valaki tavaszt, változást patakozta a világra; / sziklából, földből, állatkból / hangokat, színeket, szirmokat, változást csihol ki Valaki.“

Szemünk és lelkünk mosolyogva, boldogan szemléli az álmokat mesélő nagy természetet s nem tud betelni színével, szépségével, illatával. Elfelejtünk mindent egy pillanatra, ami gondot okozva fárasztott, s csak állunk gyermeki csodálkozással, szótlantul, boldogan. Valaki így akarja, Valaki így szereti gyermekét, az embert.

A tavasz érkezése minden esztendőben mintha kicserélne minket. Pedig ami történik, az törvényszerű és természetes. Rügy fakad, virágok feslenek, magasba nyilazott pacsirták dalolnak, élethimnusz zendül-csendül bele a világba. De más lesz maga az ember is. Mondhatná valaki,

hogy ezt csak sajátos ráhatás nyomán érezzük így. S ha csak a külső szemlélő pillanatnyi örömmámora készlet ujjongásra, nekünk is ez az érzésünk. A hívő ember tavaszban elsősorban Isten közvetlen hajtóerejét tapasztalja meg. A zsoltáríró is, midőn a világteremtő és fenntartó Istennek himnuszt énekel, nagy és mély élményszerűséggel, vallásos tapasztalással ezt a gondolatot ragadja meg: „Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjáteszed a földnek színét.“

A történelem folyamán különböző módon határozták meg Isten. Isten lényegének meghatározására vonatkozóan az Újszövetségben két helyen találkozunk (Jn4, 24 és 2Kor 3,17), mindkettő Jézus szava, még akkor is, ha egyiket Pál apostol mondja ki, s mindkettő Istent félreértétketetlenül léleknek nevezi. Mi unitáriusok azt mondjuk, hogy Isten szellem, erő. Ha ezt a meghatározást visszahelyezzük Istennek a világgal való kapcsolatába, megértjük, hogy az isteni szellem igazi tevékenysége az élő világban megnyilvánuló hatásában áll. Ő az a láthatatlan valóság: „kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke óhajtvá sejt, / Léted világít, mint az égő nap, / De szemünk bele nem tekinthet!“ (Bersényi D.)

Az isteni szellem teszi a különböző lényeket élővé s adja az embernek a lelki képességeket. Isten indítja az embert munkálkodásra s nagy tervek keresztülvitelére. Az ő szelleme világosítja meg az ember lelkét s teszi képessé arra, hogy személyes kapcsolatba léphessen Vele s akaratát kész legyen teljesíteni. Isten szelleme ihlette és ihleti ma is a prófétákat és apostolokat s ad nekik bölcs, értelmes szívet kijelentésének felfogására, és bátorságot annak hirdetésére. Isten szelleme erősíti a magasabbrendű életért mindent vállalni kész gyermekeit és indítja őket hivatásuk betöltésére.

Jézus hit- és életfelfogásának alapja egy mély vallásos élmény, mely őt Istenhez, gondviselő Atyjához kapcsolta elszakíthatatlanul. Számára Isten élő valóság és igazság. Az egyetemes, fejlődő élet teremtője és gondviselője, kinek lényege a szeretet. Az ember, mint egyik teremtménye, a szellem által válik gyermekévé, képmásává, akivel munkatársi viszonyban él szüntelen.

Mi sem természetesebb, hogy mi is ezt a jézusi istenfogalmat valljuk és hirdetjük, s ennek tükrében szemléljük a zsoltáríró szavait is. Isten kibocsátja az Ő lelkét, szellemét, szeretetét s újjáteszi a föld színét, elárasztja velük egész életünket koroktól, tavasztól függetlenül is. A kibocsátott isteni szellem és szeretet által így leszünk másokká, jobb, igazabb gyerekeivé.

Isten állandóan hat a teremtett világra s abban is elsősorban reánk, emberekre. Céltudatosan irányít bennünket s a tavaszban is elsősorban ez a tudatos irányítás nyilvánul meg. A tavaszban az újjászületés, a megtisztulás szükségességét mutatja az Istentől származó diadalmas élet, mely nem a háta megetti télre, hanem a termést hozó jövőre néz. Feladatunk — a költő szavaival élve — „tavaszodni akarata szerint, hogy legyünk Isten boldog békessége!“

Isten örök tervében és szándékában benne van életünk ismétlődő megújítása, lássuk, tapasztaljuk meg, hogy ő szeretettel ölel magához

és oltalmaz, gondviselésével pedig vezet új tavaszok, virágzások, ígéretetek felé, hogy az Istenországa számára életünk áldott gyümölcsöket teremhessen. Amen.

JAKAB DÉNES

NYUGALOM ÉS BIZTONSÁG

Zsolt 4,9

Csöndes este van. Letettük gondjainkat. Készülünk elpihenni. Eközben érkezik hozzám a távoli vonatfütyty. Erről jut eszembe, hogy ahonnan jött a hang, ott nem térnek még pihenőre az emberek. A mozdonyvezető a helyén van, s ébren figyel. A váltókezelő a megfelelő sín párokat összekapcsolja, az őrház előtt vigyázzban áll egy ember, a vasúti átkelőhelyeken a sorompók le vannak engedve, a vonat már megy is, a következő állomáson már várják újabb éjszakai utasok.

Képzetelem határa tágul. Látom az ország egész nyüzsgő vasúti hálózatát. Vonatok indulnak, vonatok érkeznek menetrendszerűen. Emberek indulnak útra, emberek érkeznek haza. Emberek integetnek a távozóknak felé, emberek ölelik át egymást az érkezés örömeiben.

Eszembe jutnak az éjszakai műszakban dolgozó bányászok és a többi munkások, a határokon őrködő katonák, a kórházi ágyak mellett szolgálatban álló orvosok és nővérek, amint figyelik a nehéz betegek lélegzetét és szívverését.

Az élet megy tovább, mert amíg én alszom, mások helyt állnak, vigyáznak, gondjuk van arra, hogy minden rendben legyen.

Közben hallok szívem ütemes dobogását, alvó gyermekeim csendes, nyugodt lélegzetét. Az alvók szíve is dobog, csak egy kicsit csendesebben. Az enyém is dobogni fog, nem áll meg, ha majd elalszom. Még nem állt meg soha, pedig milyen keveset gondolok saját szívverésemre. Megnyugtató, hogy tudatomtól függetlenül is dobog a szívem. Már ágyban vagyok, s a hold besüt az ablakon. A csillagok is ragyognak — fűzöm tovább a gondolatot. Igen, azok is mennek pályájukon, akkor is, amikor én elalszom, akkor is ha gondolatom nem követi útjukat.

Mi lesz az ősszel elvetett búzával? Hogy telet a vetés? De mit tehetne érte többet ilyenkor az ember? Sorsára bízta, s reméli, hogy tavasszal zsendülni fog. Aztán szárba szökken, kalászt hoz, megérik, csak le kell majd aratni. De addig ami vele történik, az mind nálam nélkül megy végbe. Behunyom a szemem, s mielőtt elaludnék, megfogalmazom a megnyugtató végső következtetést „Minden gondotokat hagyjátok órá, mert neki gondja van rátok“ (1Pét 5,7).

Ekkor már tisztán fakad ki lelkem talajából az esti imádság: Istenem, én csak porszem vagyok a Te végtelen világodban, de érzem, hogy gondod van reám is. Rád bízom magam. Rád bízom gondjaim, mellettem alvó s távoli szeretteim, rád bízom az értünk vigyázó, helyettünk vir-